

Δ' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν
(Μάρκ. 9, 17 - 31)
6 Ἀπριλίου 2008

«Διδάσκαλε, ἥνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς Σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον»

Ἡ δραματικὴ κατάσταση παιδιοῦ καὶ γονέα ποὺ παρουσιάζεται στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀδελφοί μου, ὁδηγεῖ τὴν σκέψη μας στὸ παράλληλο σύγχρονο δρᾶμα πολλῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν καὶ δύστυχων γονέων, τῆς τραγικῆς στ' ἀλήθεια ἐποχῆς μας. Πιάνεται ἡ ἀνάσα μας μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ δρᾶμα καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν πόνο γιὰ τοὺς ἀξιολύπητους γονεῖς καὶ τὰ δυστυχισμένα παιδιά, μένουμε ἀμήχανοι - ἄφωνοι καὶ ἔνα «γιατὶ» ἀναπηδάει μέσα μας, ἀξιώνοντας μιὰν ἀπάντηση καὶ μιὰ σωστὴ λύση στὸ δρᾶμα ποὺ δημιουργεῖ τόσο σπαραγμὸ καὶ κλάμα.

Εἶχε «πνεῦμα ἄλαλον» ὁ νέος του εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος καὶ τάσεις αὐτοκαταστροφῆς ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ δαίμονος. Εὔτύχησε ὅμως νὰ ὀδηγηθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα του στὸ Χριστὸ καὶ θεραπεύτηκε. Τοῦτο τὸ θαῦμα, τῆς θεραπείας τοῦ «ἄλαλου καὶ κωφοῦ» νέου, τὸ πραγματοποίησε ὁ Κύριος ἀμέσως μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Θείας Μεταμορφώσεώς Του, ὅταν ἐμπρὸς στοὺς τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν Του καὶ ἐν μέσω τοῦ Μωυσέως καὶ τοῦ Ἡλία ἔδειξε τὸ μέρος τῆς θεϊκῆς Του δόξας ποὺ κρυβόταν στὴν ἀνθρώπινῃ φύσῃ Του καὶ ὅταν μαρτυρήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα ὡς «Υἱὸς Αγαπητός». Τότε ποὺ κατῆλθε ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Θεοφανείας στὴν πεδιάδα ὅπου κατοικοῦσε «γενεὰ ἀπιστος καὶ διεστραμμένη», τότε τὸ «πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν» συνετρίβη καὶ μὲ τὴν θεϊκὴ ἐντολὴ καὶ παρέμβαση ἀπαλλάχτηκε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν δοκιμασία του.

Ο διάβολος, ἀγαπητοί, εἴναι ὄντότης, πρόσωπο καὶ τὸ ἔργο του εἴναι καταστρεπτικὸ γιὰ τὸν ἀνθρωπὸ καὶ τὴν δημιουργία, τὴν φύση. Κάποιοι σήμερα ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ διάβολος εἴναι ἀπλῆ προσωποποίηση τοῦ κακοῦ, ψευδαίσθηση τῶν χριστιανῶν, ποὺ ἐπιμένουν νὰ βλέπουν παντοῦ δαιμόνια. Ἡ Αγία Γραφὴ ὅμως διδάσκει ὅτι «εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α' Ἰωάν. 3-8) καὶ ἀκόμα πὼς σαρκώθηκε καὶ σταυρώθηκε καὶ πέθανε καὶ ἀναστήθηκε «ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστιν τὸν διαβόλον» (Ἐβραίους 2-14). Τὸ κακὸ εἴναι ὅτι ἡ παιδεία μας καὶ ὅλος ὁ «πολιτισμός μας» ἀγνοεῖ τὴν περὶ δαιμόνων καὶ διαβόλου πραγματικότητα καὶ ὅχι μόνο δὲν τὴν ἀντιμετωπίζει, ἀλλὰ διστάζει νὰ τὴν ψηλαφίσῃ καὶ νὰ προβληματισθῇ, νὰ μιλήσῃ γιὰ διάβολο καὶ ἀμαρτία. "Ἐτσι λοιπὸν μεγιστοποιεῖται ὁ κίνδυνος νὰ μείνῃ ὁ

σημερινὸς ἄνθρωπος ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, ἀλύτρωτος.

Σήμερα ἡ δαιμονικὴ ἐπήρεια ἐκφράζεται στὸν ἄνθρωπο μὲ ποικίλους τρόπους. Ἡ πλέον συνήθης της ἐκδήλωση εἶναι ἡ ἔλλειψη κάθε ἐνδιαφέροντος γιὰ τὶς καθημερινὲς δραστηριότητες τῆς ζωῆς, τὸ αἴσθημα ἀνικανότητας, ἡ ἔμμονη ἰδέα πῶς «δὲν ἀξίζει κανεὶς νὰ ζῇ». Αθυμία καὶ πλήρης ἀδιαφορία γιὰ ὅλα. Καὶ ἔτσι μὲ πεσμένο ἥθικό, χωρὶς κανένα κέφι, μὲ πλήρη διαταραχὴ τοῦ ψυχικοῦ συστήματος καὶ ἐγκατάλειψη κάθε πνευματικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ μέσου ἐπικοινωνίας μὲ τὸ Θεό, ἐπέρχεται καὶ κατάρρευση τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ποὺ ὁδηγεῖ σὲ πλήρη ἀπογοήτευση, μοναξιὰ καὶ συχνὰ ἀπόγνωση.

Ο ἄγιος Νεῦλος τονίζει πῶς ἡ δαιμονικὴ αὐτὴ ἐπήρεια εἶναι «σκώληξ καρδίας» ποὺ θίγει καίρια τὴν ψυχὴ καὶ σὰν ἄλλο σκουλήκι κατατρώγει στὴ συνέχεια καὶ διαλύει ὀλόκληρη τὴν ἄνθρωπινη ὕπαρξη. Καὶ ὁ ἄγιος Ἰωάννης, ὁ συγγραφέας τῆς κλίμακας τῶν ἀρετῶν, ποὺ σήμερα γιορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἔκκλησία μας, αὐτὴ τὴν δαιμονικὴ ἐπήρεια τὴν ἀποκαλεῖ ἀκηδία. Λέγει λοιπὸν ὁ ὄσιος· «Ἀκηδία εἶναι παράλυσις τῆς ψυχῆς, χαλάρωσις νοῦ, ὀκνηρία, ἀδιαφορία, πρὸς πάντα ἀγῶνα, μῆσος κατὰ τοῦ ἐπαγγέλματος» ποὺ ὅλα αὐτὰ ἀπεργάζονται συστηματικὰ τὸν θάνατο, ὅπως χαρακτηριστικὰ τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται» (Β' Κορινθ. 7-10). Οἱερὸς Χρυσόστομος σημειώνει· ἡ πλέον βλαβερὴ ἀπ' ὅλες τὶς δαιμονικὲς ἐνέργειες εἶναι ἡ ὑπερβολὴ τῆς ἀθυμίας, δηλ. τῆς κατάθλιψης καὶ τῆς ἀπελπισίας.

Ποιὰ ὅμως εἶναι ἡ βασικότερη αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς δραματικῆς καταστάσεως; Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ ψυχικὴ ἐρημιὰ ἀπ' τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ. Ὁ συγκλονισμὸς ἀπ' τὴν ἀπιστία καὶ τὴν ἀθεϊά ποὺ προκαλεῖ φοβερὸ κενὸ στὸν ψυχικὸ κόσμο τοῦ ἄνθρωπου. Ἡ ἀτομικιστική, ἐγωιστική, ἄνετη ζωή. Ο κορεσμός, ἡ ἀπληστία, ἡ τεμπελιὰ καὶ φυσικὰ τὰ ναρκωτικά.

Ἀπ' ὅπου διώχνεται ὁ Θεός, τὸ δίχως ἄλλο, θέτει πόδι τὴν ἴδια κιόλας στιγμὴ ὁ σατανᾶς, ποὺ ἔξωθεῖ τὰ πράγματα πρὸς τὴν ἀπόγνωση, τὴν ἀκηδία, τὴν ἀθυμία, τὴν κατάθλιψη. Εἶναι ὅμως καιρὸς νὰ καταλάβουμε πῶς μόνον ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ θετικὰ καὶ ἀποτελεσματικά. Τὰ φάρμακα ποὺ προσφέρει εἶναι «ἡ ἀναθέρμανση τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν». Ἡ προσευχή. Ἡ μυστηριακὴ ζωή. Ἡ ἔξομολόγηση γιὰ ψυχικὴ εἰρήνευση· «εἰρήνη ἀφίημι ὑμῖν. Εἰρήνη τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσι, δίδωμι ὑμῖν» (Ιωάν. 14-27). Προσφέρει τοὺς καρποὺς τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καὶ μάλιστα τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία «ἔξω βάλλει τὸν φόβον» (Α' Ιωάν. 4-18).

Ἡ ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν μας εἶναι, καθὼς διαπιστώνεται καθημερινά, ἀπ' τοὺς γονεῖς πρῶτα καὶ ὕστερα ἀπ' ὅλη τὴν δομὴ τῆς σύγχρονης κοινωνίας καὶ παιδείας, ἀντιπαιδαγωγική, ἀφύσικη, ἀντίθετη, ἀντιχριστιανική.

Δημιουργοῦν οἱ πιὸ πολλοὶ γονεῖς ἔνα ἡ δυὸ παιδιὰ καὶ αὐτὰ τύπους καλομαθημένους, ἐγωιστές, στείρους ἀπὸ συναισθήματα καὶ ἴδανικά, μαλθακούς, μὲ ἄδεια ψυχή ἀπὸ Θεὸ καὶ ἀπὸ ζωὴ ἀνώτερη, θρησκευτική. Καὶ ἀφοῦ μετά, στὰ σχολεῖα, γίνεται πλήρης ἀποπροσανατολισμός, πάλι χωρὶς Θεὸ καὶ ἴδανικά, εἴναι δυνατὸν νὰ μὴ βρεθοῦν τὰ παιδιὰ στὸ κενό, νὰ μὴν ἐκδηλώνονται σὰν «ἄλαλα καὶ κωφά»;

Προσοχὴ καὶ ἐγρήγορση λοιπόν. Καὶ ἀναθεώρηση τακτικῆς. Απόφαση σταθερὴ χρειάζεται γιὰ καταφυγὴ στὸν ἀληθινὸ Σωτήρα, τὸν Θεὸ τῆς σωτηρίας, τὸν θεάνθρωπο Κύριο, ποὺ ἔξακολουθητικὰ μᾶς λέει· «὾ γενεὰ ἀπιστος καὶ διεστραμμένη, ἔως πότε ἀνέξομαι ἡμῶν;». Καὶ παροτρύνει στοργικὰ ὅλους μας καὶ τὸν κάθε νέο «Φέρετε αὐτὸν πρός με».

Ἀρχιμ. N. K.

[dkpdf-button]